

K volbám? K volbám!

Přiznávám, že psát v demokratické zemi o nutnosti účastnit se voleb by za normálního stavu bylo zbytečné. Jinak je tomu však u nás v době, kdy za diskutabilní asistence médií vyplouvají opakovaně na povrch veřejného dění odporné čachry řady politiků a dávají tušit, že skutečnost je ještě neutěšenější.

Ve svém okolí již delší dobu pozoruji, jak se politická témata vytrácejí z běžných hovorů, jako by běžný našinec už od svých volených reprezentantů vůbec nic neočekával. Přitom jsou to právě řadoví občané, jejichž životy politická rozhodnutí intenzivně ovlivňují. Jistě, dynamické období po přelomu režimů vystřídala snad poněkud monotónní realita. Logická únava z tisíckrát opakovaných slov a neustále dotírajících tváří čelných stranických představitelů ale podle mého názoru k takové úrovni apatie sama o sobě nevedla.

Za skutečnou příčinu považuji míru znechucení nad tím, že pravda stále častěji přestává být v duchu řeckého původu slova něco co je odkryté, ale naopak, že „politickou pravdou“ se stává to, co je zastíráno a tolikrát překrouceno tak, že lehce ztrácíme orientaci a tím postupně i zájem o podstatu věci.

Deziluze, kterou jsem se pokusil neuměle popsat je nebezpečná. Riziko spatřuji v zakonzervování situace, ve které jsou vládnoucí garnitury legálně obnovovány v řadě plně demokratických volebních aktů, které však voliči s výjimkou voleb do Poslanecké sněmovny většinou ignorují. Krajských voleb a voleb do Senátu se v minulosti účastnilo pouze 20 – 40% oprávněných voličů! Voleb do PS pak 58 – 76% voličů. Disciplinované menšiny stranických příznivců v případě krajů a Senátu bez problému opakovaně navolí staré známé, od nichž velmi pravděpodobně nelze pozitivní změny ve smyslu průhlednosti a korektnosti české politiky očekávat. Nic lepšího než zachování nynějšího nezdravého statu quo si současní nositelé hluboce pokleslé politické kultury ani přát nemohou.

Je s podivem jak krátká je historická paměť, před nějakými dvaceti lety občan vybírat a v pravém slova smyslu volit nemohl a dnes zdá se nechce! Doba se však pronikavě změnila, dnes k volbám opravdu nemusíme – jiní to hradě zvládnou za nás. Je to opravdu to, co si přejete?

Na závěr přidám myšlenku promlouvající k nám z roku 1968, Zdeněk Mlynář takto hovoří ve své knize Mráz přichází z Kremlu o vzdálené vidině svobodných, demokratických voleb:

„...Lidem nešlo v první řadě o politické formy a mechanismy demokracie, ale šlo jim o samu podstatu vztahu mezi nimi a politickou mocí: nejdříve jen doufali, ale v průběhu pražského jara nakonec uvěřili, že moc a vláda by snad opravdu mohly být jejich mocí a vládou a že by mohlo záležet na tom, co si právě oni přejí, co si myslí, co říkají a jak pracují“.

Ing. Jiří Franc – člen okrskové volební komise JL